

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

UNA HISTORIA TRISTA.

DEIXO avuy en pau á la política per contarlos una historia trista: una historia rigorosament *histórica*, que servira per demostrar fins á quin grau de perversió pot arribar la persona que deixa dominarse per la exageració dels sentiments religiosos.

Pochs dias fa que va venirme á trobar una senyora francesa, demanantme consell.

Y va contarme lo següent:

«M' anomeno Maria Desirée Boissel, tinch més de xeixanta anys y só viuda fa alguns mesos del Dr. Ninet que venia dedicantse á la curació de las malalties de la infancia.

«Porto més de deu anys de residència á Barcelona y quan vivia el meu marit nos la passavam tal qual.

«Tot l' afany nostre el teniam posat en una filla anomenada Blanca. Sacrificantnos per ella, varem procurar donarli una educació esmerada, creyent que algun dia sabria comprende y regoneixe lo que haviam fet per ella.

«En efecte, instruïda com era, s' dedicava á donar lliçons de francés en algunas casas particulars y collegis, guanyant aixís de 35 á 40 duros mensuals.

«Mort lo meu marit, privada de tota classe de recursos, benehia al cel, creyent que aquella filla que tant nos devia, seria de llavors en avant la nostra providencia. ¡Qué més consolador per una mare sexagenaria que aquesta esperansa! ¡Qué més hermós per una filla agrahida que satisferla!

«Vaig enganyarme: la filla que tenia, seduhida per alguns capellans, m' ha fugit de casa, m' ha abandonat, á mi que li he donat lo ser, y tracta de ferse monja.

«Estich perduda: hi anat empenyant tot lo que tenia: hi fet passos per véurela y conmoürela y no m' ha sigut possible. Los que l' han seduhida han respot á mas queixas ab burlas y á mas llágrimas ab sarcasmes. Alguns fins s' han insolentat ab mi.

«Figuris que tot un ministre de Déu, quan jo li demanava que me la restituhis, va tenir la poca aprensió de respondrem:

—«Senyora, pitjor li hauria sigut, que la seva filla hagués anat á parar á una casa de prostitució.

«Hi acudí al consúl francés, que m' ha fet un B. L. M. pèl Bisbe.

«Hi visitat al Pisbe, y m' ha rebut ab la major indiferencia.

«M' hi presentat finalment al governador, y res n' hi tret tampoch.

«¿Qué haig de fer?»

¡Qué ha de fer, pobre mare!

Entregar al públich aquesta monstruositat, ab tots los seus detalls, perque ab l' exemple de la seva desgracia, aprenguin las familias y s' apartin de tot fanatismo, camí que no conduheix al cel y en cambi deixa sumit en un infern de pena als pares de familia, victimas dels maneigs de certs individus del clero.

Blanca Ninet Boissel, natural de Londres, no era batejada. Son pare, pochos avants de morir trobantse ja postrat en lo llit, tractá de procedir al batisme de la seva filla.

—Déixiho, per quan estiga hò, digué aquesta ab dissimulo.

Y com sia que son pare insistís, confessá que feya ja alguns mesos havia rebut secretament las ayguas del batisme de mans del Reverent D. Pere Batet, catedrático del Seminari y capellá del convent de las Minimis en la iglesia del mateix convent, carrer del Carme, número 48, essent padrins un tal Miquel Hostal y Maria Batet, viuda de Serra, germana del mateix capellá.

L' acte s' havia realisat d' amagat, á espalllas de la familia, y sense intervenció de cap parent de Blanca.

Desde llavors, aquesta noya, quedá entregada en cos y ánima als capellans. Lo citat Batet y el reverent Lluís Farrés, majordóm del convent de la Misericordia dirigian la seva conciencia, y tot lo qu' ells guanyavan en lo cor de la neófito, ho perdía sa pobre mare en afecte y bona correspondencia.

Blanca, la catòlica, la religiosa, deixava de saludar á la seva mare, y deixava al mateix temps de proporcionarli recursos.

Un dia, sortint de missa, va desapareixe.

¿Y ahont ha anat á parar?

No á cap convent, perque sent menor d' edat, no poden admétrela en lo de la Misericordia, qu' es ahont la pretenen. Interinament habita en casa de la señora doña Adela Ruiz de Arana, Vda. de D. Jaime Brayós.

Pero darrera de aquesta senyora hi ha un canonje. La casa del carrer de Junqueras, 2, primer, que habita aquella, es la casa del canonje Sanchis. La tal Adela Ruiz de Arana, que apareix com á depositaria de Blanca Ninet, es la majordona del canonje Sanchis.

¿Compren la treta?

* *

Lo cas, per sí sol, es horrible.

Pero es precis coneixe la pobra y abandonada mare, per compendre fins á quin extrém arriba á serho.

No, es impossible, que sota la sotana dels tres sacerdots que han anat fabricant la vocació religiosa de una filla de familia, hi lateixi un cor humá.

D' altra manera, quan Blanca Ninet los hagués manifestat desitjos d' entrar en lo claustre, li haurian dit:

—«La llei de Déu nos mana socorre al próxim, y aquí el próxim que necessita ton auxili, es ta propia mare; es la dona que t' ha portat dintre de las entranyas, que ha vetllat ta infancia, que se ha desvetllat per darte educació, que te, hauría donat la vida. Mentres ta mare t' necessiti no t' moguis del costat de la seva mare.»

Y quan va fugi de casa seva, per entrar en una casa estranya, ells, los sacerdots, guardadors dels manaments del decálech, si tinguessen conciencia, l' hi haurian dit:

—«Tórnate'n á casa, y póstrat als péus de ta pobra mare. Lo quart: honrar pare y mare. ¿Cóm vols ser tú religiosa, si faltas als primers rudiments de la religió?»

Pero res de aixó li han dit; molt al contrari.

Si no han aconsellat, toleran y son cómplices de un atentat contra las lleys humanas y divinas; son cómplices de la miseria y de la desesperació de una pobra senyora; son cómplices de una monstruositat, que revolta la conciencia: separan á la filla de la mare; contestan als plors de aquesta ab la burla y lo sarcasme. Opinió pública: aquí 'ls tens.

Are falla..

P. K.

MELONS Y CONSPIRACIONES.

MORRI, cuyti, no perdi un sol moment.

Avisi á la policia, á la guardia civil, als municipals, als serenos, als vigilants, als burots, á tots los dependents de la mèva autoritat. Estém sobre un volcan, ó dos, ó tres... ¡qué se jo sobre quants volcants! Hi arplegat los fils de la conjuració y si 'ns descuydem un instant, ¡adios ministeri, adios ordre, adios societat, adios olla del presupuesto!

Aixís parla l' inclit Moret al seu secretari, qu' está tremolant com un benaventurat, tot tancant dos ó tres oficis que don Segimón acaba de dictarli.

—Bueno,—diu quan los tés closos—y ara ¿qué se'n fa d' aixó?

—Vaji vosté mateix á portarlos al seu destino; pero per Déu no s' entretingui, perque si 'ns descuydem un moment, ja ho sab, ¡adios ministeri, adios...etc.!

Lo secretari surt, després d' haverse piadosament senyat y encomenat á la Providencia, per si acás la conspiració estallava al arribar ell al carrer, y en Moret se queda ab las sevas penas, las sevas pomadas y las sevas olors.

Quan se véu sol, obra ab molt misteri un calaix de la taula y treu un paperot, que llegeix per centésima vegada; lo document diu aixís:

«Los batallons están á punt: demá 'n podrá disponer.»

—Aixó es cla com l' aygua,—exclama lo perfumat ministre aixecantse de la cadira,—la paraula *batallons* está una mica esborrada y á duras penas se pot compendre; pero la mèva vista perspicás no deixa escapar res. Es induptable: lo mot esborrat diu *batallons*...

Y comensa á arrencarse desesperadament los pochos y tenyits cabells que li quedan.

—¡Ves si jo—continúa—no arribo á interceptar aquest telégramal ¿qué hauria succehit á horas d' ara? ¿ahont seriam en aquest moment?»

Lo secretari torna á entrar portant estampadas en la cara la inquietut y la sorpresa.

—¡Quel ¿qué hi ha de nou?—pregunta en Moret, endevinant algun desastre.

—Esgarrifis, tremoli, desmayis...

—Tremolo y estich esgarrifat; per lo que toca á lo de desmayarme, ja ho faré després. Primer dónguim la noticia.

—¡Es que...!
—Corri, no titubej: estich preparat á tot. ¿S' ha sublevat ja algún batalló? ¿nos han derribat?
—Per ara no senyor: lo que acabo de sapiguer es que 'l brigadier Mariné ha desaparecut del seu habitual lloch de residència...

—¿En Mariné ha desaparecut?... ¡Verje Santal Vaja, es lo que jo sospitava: aquest home haurá anat á posarse al davant dels batallons qu' están ja á punt.

—¿A punt, diu?
—Si: miri 'l telégrama que ara acabo de sorprendre...—

Lo secretari 'l llegeix ab visible emoció, prenent avants la precaució d' arrambarse á la paret. Quan l' ha descifrat, lo torna al ministre, mirantlo fit á fit.

—¿Qué tal?— diu aquest—¿es grave la cosa, eh?
—Me sembla que sí, encara que en honor de la veritat, dech confessarli que aquest telégrama jo no l' entench... Hi ha una paraula esborrada que li treu tot lo sentit.

—Pues aquí está la mèva penetració. ¿Vol dir aquella paraula confosa que 's veu que acaba ab *ons*, no es veritat?

—En efecte...
—Donchs bueno: ¿sab qué significa 'l mot aquest? Pues diu *batallons*, ¡nada menos que batallons!... ¿No troba que 'l descubrimient es horrible?

—¡Més que horrible! Desgarrador, inmensament espantós.

—Pues ja véu si hem de treballar fi: es qüestió de vida ó mort. Tot consisteix en traslluir quins son los batallons qu' están á punt...

—¡Si serán de Madrid! ¡si serán de provincias! ¡si serán del extranjero!... Escolti: ¿no podriam preguntarho al ministre de la Guerra?

—¿Qué vol que sapiga l' infelis? ¿Que 's figura que tothom té la mèva picardia? Nada, nada: 's tracta d' obrar ràpidament. Interinament assegurémnos de Madrid La guardia civil s' apoderará de las cantonadas, la policia dels balconys y 'ls municipals dels terrats. En quan als serenos, fassils venir tots cap aquí: necesitém que 'ns encomanin *serenitat*.

—Y después d' aixó ¿qué farem més?
—Telegrafiarém á provincias encarregant que adoptin precaucions análogas...

—¡Ay!
—¿Qué?

—¿No sent ruido per l' antessala?
—¡Tè rahè! Veji qui hi ha... ¡Potser los batallons...!

Miriu, miriu desseguida...

—¿Per qué no hi va vosté á mirarho?
—Vaja; anemhi tots dos...—

De repent la mampara s' obra y entra en Sagasta.

—¿Qué tenen?—exclama ribent, al véurels tant esporuguits.
—¡Estém perduts, don Práxedes!—cria en Moret retorsantse las mans ab desesperació;—¡estém perduts!

—¡Y aixó!
—Miri; passi la vista per aquest despaig telegráfic.

En Sagasta 'l llegeix sense abandonar sa habitual rialleta.

—¡Y bel ¿que té d' alarmant aquest telégrama?
—¡Cóm! ¿qué no l' ha mirat bé? ¿ja ha vist aquella paraula confosa?

—¡Oh! No tant confosa com créu: jo la llegeixo perfectament: diu *melons*.

En Moret se torna tot vermell.

—¿Melons? De modo que aixis lo telégrama diu...
—Diu: «Los melons están á punt: demá 'n podrá disponer.» Ni més ni menos.

Don Segimon y 'l seu secretari baixan los ulls avergonyits y passantse repetidament la mà per la closca, murmuran á *duo* y en véu baixa:

—¡Melons! ¡melons! ¡Si anirá per nosaltres!

FANTASTICH.

STÁ vist: aquestos carlistas son incorregibles.

Quan no poden acudir á aquells medis infames que tant usan estant en armas, apelan á la traició y á l' emboscada.

Lo director de la escola laica de Manresa ha sigut víctima del més carlista, del més brutal dels atentats.

Passejantse per l' hort de casa seva, una má que sens' dupte passa 'l dia senyantse, va dispararli una pedra que 'l digne professor va rebre en lo mitj del front, ocasionantli una gran perdua de sanch y un llarch devaneixement.

¿Qué hi diu lo govern á tot aixó?

¿Estém en una situació liberal ó baix la férula d' un nou Calomarde?

Si l' autoritat no adopta midas serias que apaguin las furias d' aquestos bárbaros, los liberals no tindrán

altre remey que agafar un revólver y apagarlas pèl seu compte.

¡No n'ha passat pocas d' engunias lo pobre Moret!
Durant una pila de dias, ab motiu d' haver desaparecut de Cete 'l brigadier Mariné, no ha fet res més que somiar ab conspiracions y complots y desventuras revolucionarias.

Y últimament nos hem trobat ab que 'l citat brigadier ha anat á Paris á gestionar lo seu indult.

Redolins de la vida de 'n Moret:
Com que no té res que fè busca al pobre Mariné.

Averigua de improvis que 'l tal home es á Paris.

Quan ho ha averiguat diu:—¡Ah!— y 's muda y va á passejá.

Y mentres tant ell fa 'l curro la nació pensa:—¡Qu' ets...!

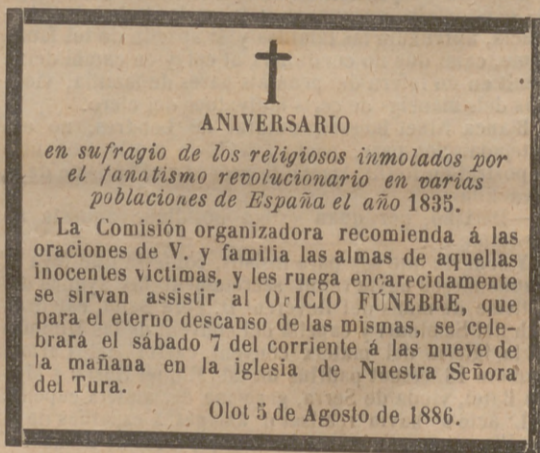
Per haverse tingut que ausentar precipitadament l' encarregat de la correspondencia, no contestém avuy a las cartas rebudas.

En lo próxim número cumplirém ab tothom.

¡Quina barra aquestos carlistas!
¿Creuran que 'ls de Olot han tingut l' ocurrencia de fer uns funerals per l' anima dels frares del any trenta cinch?

¿Perqué no 'n fan uns pèls pobres liberals qu' ells varen assassinar á Olot mateix, á Llayers, á Cuenca, á tot arreu hont varen posar la planta?

A fi de que 'ls nostres lectors vejín la hipocresia d' aquestos cafres, reproduhim l' esquila que han fet circular anunciant lo citat aniversari, y que per casualitat ha arribat a las nostras mans:

Entre las varias festas majors que s' han celebrat durant aquestos dias, mereix especial menció la de Badalona, que fou sumament animada y digne d' aquella aixerida y hospitalaria població La companyia del Sr. Tutau, que dona 'l *¡Mal Pare!* y *María Antonieta* en lo *Teatro Zorrilla*, alcanzá bona cullita d' aplausos dels badalonins y dels molts forasters que acudiren á las festas de la vila vehina.

Hi ha un llibre en tots los ministeris, ahont hi consta 'l nom dels funcionaris públics, no per anotarí 'ls meritis que contreuben ó la aptitud de que donan probas, sino per tenir sempre present y á la vista, la persona que 'ls recomana.

Donchs, en Camacho, al tornarse'n á casa seva ha fet la gran brometa del sigle Se 'n ha endut lo llibre-registre dels funcionaris del ministeri d' Hisenda.

Y are tots los apuros son per en Puigcerver.

Perque ell prou voldria fer neteja y colocá als amichs? Pero ¿cóm s' ho fa per ferlos siti?

Si treu á un empleat s' exposa á indisposarse ab tal ó qual personatge de la situació que no li perdonaria may semblant agravi.

Tant mateix está de pega.

¿Que farà en semblants trifulgas?
¡Que ha de fer!... Vulgas no vulgas jugá á la gallina cega.

Ja fa una senmana que no 's parla més que de perturbacions del ordre públich.

Y l' ordre públich ni 's belluga ni 's mou.

¡Cosas de 'n Moret, que ocupa are interinament lo ministeri de la gobernació.

Si aquest home no somiés truytas se moriria de fam.

La cosa, segons sembla, havia de comensar per Catalunya.

Y han comensat á venir civils de totes parts.

Catalunya s' ha convertit en un inmens quartel de la guardia-civil. Los trens no duyan més que civils. Res, aguantarse, y admetre si 's plau per forsa lo que 'ns donan.

En Moret s' ha proposat *civilisarnos*.

Tant mateix en Sagasta tè uns governadors molt cayos.

Al explorarlos un d' aquestos dias sobre la qüestió del ordre públich, un d' ells va respondre.

«No passi cap cuydado: reyna aquí tranquilidad completa, y si s' interrompte, la primera noticia que tindria del desordre, seria la de haver fusellat als seus promovedors.»

¡Uuu... quina por!

Aquest governador, va descuidarse la qua del telégrama.

«La primera noticia que tindria del desordre seria la de haver fusellat als seus promovedors», ha dit.

Y havia de afegir:

«Pero si 'l desordre guanyava, me 'n aniria ab lo desordre. Faria com vosté, Sr. Sagasta, quan volia fusellar á n' en Martinez Campos y deya que la bandera de Sagunto 'ns deshonrava a la fas d' Europa, que después aquella bandera sediciosa se la va partir ab l' héroe del garrofer y se la van posar per tobolló.»

Diu un telégrama:
«Ha aparecut la llagosta en los pobles inmediats á Madrid.»

Es molt natural. Resultat de la forsa d' atracció.

La llagosta del presupuesto crida á la llagosta dels camps. Déu las cria y ellas s' ajuntan.

Y aixó que segons noticias, en tota la costa del Cantábrich apenas queda una llagosta, desde que 'ls francesos se dedican á pescarla y consumirla.

La llagosta bona 's pert; la dolenta 's queda.

Ja no hi ha llagosta al aygua; pero hi ha nacions al aygua.

En Cánovas pren las ayguas de Vichy.

Las ayguas de Vichy, com tothom sab, serveixen per reforsar l' estómach.

Donan eixas ayguas gana de dimoni.

¡Ay de tú Sagasta!

¡ay de tú quan torni!

CALMA.

No passa res, res, res, res; no 's belluga ni una rata, ni una mosca, ni un mosquit, ni un animal... ni un sol carca.

La calor s' ha apoderat d' aquesta ditxosa Espanya y la gent malgasta 'l temps ventantse, prenent las ayguas, fentse bons tips de dormir, badallant y passant gana.

En Cánovas se 'n ha anat á fè 'l maco per 'llá á Fransa, ensenyant sos ulls de peix y sa cara de pavana,

y fent entendre als *musisius* que al abandonar la patria nos ha deixat somicaat plens d' infantil anyoransa, privats del màgich encis de sas languidas miradas.

En Romero s' está al nort revolcantse per la platja, aprenent, quan ningú 'l véu, de fer salts mortals y planxas, convensut de que 'ls que sab ja no li serveixen gayre,

perque 'l públich iós coneix y li véu aviat la trampa.

En López Dominguez dorm ajegut sobre la espasa, tot somiant que 'ls esquerrans s' han apoderat d' Espanya y se la menjan ab such ó ab sebetas... ó ab patatas.

En Salamanca 's distréu fent trenca-caps y xaradas, y parlant del porvenir que de fixo se 'ns prepara si no 'l fan ministre á n' ell, lo que 's diu sobre la marxa.

Don Arseni, 'l del *Horón*, pensa, pensa y may acaba de sapiguer lo que 's diu, ni 'l que té ni 'l que li falta, y per darse un xich de tó,

va per carrers y per plassas mirant á tota la gent com si tractés de menjársela y reparant si 'ls soldats s' aturan ab las criadas.

En Sagasta s' entreté fent excursions á la Granja, gronxantse com un babau,

rascantse sovint la barba
y contant tranquilament
los minuts y horas que passan.

En Moret s' ompla d' olors,
olis, polvos y pomadas,
y entre lluhí 'l seu pamet,
galantejant ab las damas,
y descobrir grans comptots
que al fi resultan castanyas,
poch-à-poch se torna vell
y va mamantse la paga.

Los partits reposan tots,
sens dupte per no cansarse,
y exceptuant alguna veu
dels cessants impresionables
que al sentir rumors de plats
ja creuhen que 'ls paran taula,
res turba la pau del cel,
la absolutissima calma
que reyna en tots los confins
de la nostra hermosa patria.

Ni un sol núvol en l' espay,
ni un sol ris sobre las ayguas,
calma completa en los cors
calma divina en las ánimas.
la síntesis del present
es aquesta: calma y calma.

Pero... ¿qu' es aquest soroll?
¿qui truca? ¿qui vé á robarme
la santa tranquilitat
que ara tot just alabava?
—Pues soch lo recaudador
de contribucions.

—¡Caramba!
Vels'hi aquí un petit detall
del qual no me 'n recordava:
tractantse d' aquesta gent,
no pensin may viure en calma.

G. GUMÁ.

o general Salamanca opina que l' únich
remey als mals d' Espanya es trobar
un polítich so dat capas d' afron-
tar la situació y de gran prestigi en
l' exércit.

Pero en Salamanca no ha dit qui
pot ser aquest home.

Per lo tant, si volen saberho... vajin á Salamanca.

Ha sigut denunciad *El Progreso*.

Los sagastins son aixis: no poguent deturar lo *pro-
grés*, lo denuncian.

En Martinez Campos, sempre ab la má á l'empu-
nyadura de l' espasa de Sagunto.

L' altre dia va anar á veure á n' en Sagasta.

—Créguim, va dirli, l' ordre públich corre perill.

—¿Vol dir, va respondre en Sagasta badallant. ¿Y
qué haig de fer per conjurarlo?

—Créguim á mi: abstinquis de intentar cap classe
de reforma, agafi 'ls tornillos y aprefi.

—Vagisse'n descansat. Jo caure del costat de la li-
bertat, ja ho tinch dit, y ho repeteixo: cauré del costat
y l' aixafaré com una truya.

Estém salvats. En Montero Rios que feya tants es-
carafalls: en Montero Rios que volia abandonar la car-
tera de todas las passadas, se resigna á ser ministre, y
continuará sent ministre costi lo que costi.

Si fins are que se 'n ha anat á passar l' istiu á Gali-
cia, se 'n ha endut la cartera sota l' aixella...

Un xicot de l' estació, al veurel' tant embrassat, diu
que va dirli:

—Senyor ¿vol que li porti?

Tant se valdria.

Lo nou ministre de Hisenda, ja no 's limita á seguir
las petjadas de 'n Camacho.

Diu qu' ell també té plans. També té plans (pobres
de nosaltres!

Pero diu també que 's vol pendre algun temps per
madurarlos.

Está bé: que 's madurin.

Precisament avuy son molts las cosas que van
madurantse.

Los plans de 'n Puigcerver.

La situació Sagasta.

La monarquia borbónica.

Y alló altre.

Fa divuit anys.

D.ª Isabel II se trobava á San Sebastián, quan va
estallar la gloriosa revolució de Setembre.

La corona li va caure del cap, y va trobarse sola,
enterament sola.

¡Quina tristesa, per ella, que havia tingut tants cor-
tesans, trobarse de aquell modo abandonada!
En cambi la nació estallava de alegria!

Han passat divuit anys.

D.ª Isabel II acaba de visitar la ciutat de San Se-
bastián, haventhi fet l' entrada entre repichs de cam-
panas, domassos als balcons, coloms, flors y altres
senyals d' entusiasme.

¡Quina alegría per ella, veure's festejada, obse-
quiada y victorejada, en aquella mateixa ciutat que á
últims de setembre de 1868, va recullir sas darreras
llágrimas de reinal!

¿Y 'l poble?

No ho sè; pero consti que jo estich alegre.

¿Per qué?

Sols als que sigan jugadors d' ajedrez los hi faré
compendre.

Jo tinch la mateixa alegría que tè un jugador quan
ab una reyna 's menja un' altra reyna.

¿M' entenen?

Un estudiant tronat, va escriure un dia á un seu
company:

«Aquesta nit tinch necessitat de anar á un ball y
no tinch roba. Fesme, donchs, un favor: enviam un
traje dels teus.»

Resposta del estudiant:

«¡Un traje dels teus, dius tú! No 'm fassis riure. Un
ne tinch, ja ho sabs y está á la teva disposició. ¿Qué
més puch fer? Pero, enviam un pantalón, sinó no puch
sortir de casa á portarte'l.»

Un ricatxo bastant tonto, tenia la costum de convi-
dar á alguns escriptors y artistas.

¿Y saben com li pagavan?

Ja se sab, murmurant d' ell.

Un dia un artista va dir la frase més terrible que
pot imaginarse:

—Es vritat que 'ns 'l menjém; pero no 'l podém
pahir.

Un pare que tè tres fills, demana per un d' ells la
má de una senyoreta, á una mare que tè també tres
fillas.

—Senyor mèu, respón la mamá: jo no entrego las
mèvas fillas á la menuda. Ja sab que 'l mèu difunt,
que al cel siga, era comerciant al engrós: no vull des-
acreditar la casa: ó tolas ó cap.

Davant del tribunal:

—Acusat, diu lo president, ¿confessa vosté haver
robat los titols que 's trobavan en l' escaparaté del
cambista de la Rambla?

—Jo no 'ls vaig robar; me 'ls vaig endur.

—Diguili hache.

—No senyor, no: perque damunt dels titols—que ho
diga 'l mateix cambista—hi havia un rétol que deya:
Efectos públicos, y jo 'm creya que sent públichs eran
de tothom.

Un borratxo tractava de pujar en un cotxe de la
tranvia y 'l conductor tractava de impedirho:

—No pot pujar.

—Donchs jo dich que pujaré... no está pas plé.

—No, 'l cotxe no está plé; pero vosté ho está massa.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA-CONVERSA.—*Pa-na-má-Ral*.
2. ANAGRAMA.—*Germá-Marge*.
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Ministeri*.
4. ROMBO.—

B I S
B O T E R
V I T O R I A
S E R R A
R I A
A

5. GEROGLÍFICH.—*Assia y Suissa son dos punts di-
ferents*.

XARADA-CONVERSA.

—¿Ahont vas, Martí?

—A la botiga,
aquí, al carrer del *total*.

¿Y tú, ahont vas?

—Fins aquí dalt
del *hu-tres* ab una amiga.

—¿Y puch saber ahont estás?

—Al carrer del *dos*.

—¿Ah, sí?

¿Y ab qui estás?

—Mira, are aquí

ho havém dit: ja ho trobarás.

J. STARANSA.

ENDAVINALLA.

Sò un conegut animal
que miolo y gat no sò:
la forma y 'l mèu coló
es al gat quasi bé igual.

Del gat sò molt estimat
puig ell es qui més m' entén:
per ell me pren molta gent
y en ma vida he sigut gat.]

PEPET D' ESPLUGAS.

ACENTÍGRAFO.

Una *tot* va regalar
á la Isabel en Corbera,
y ella *tot* li va donar
un llibre y una cartera.

ANGELETA Y FRANCISQUETA.

TERS DE SÍLABAS.

Sustituhir los pichs ab lletras que digan vertical y
horisontalment: Primera ratlla: animal.—Segona: po-
ble de Catalunya.—Tercera: nom de dona.

UN DE LA VALL D' ARÁN.

GEROGLÍFICH.

× ×

I

aaAaa

×

I

P. B. SAMACOIS PETIT.

SINGLOTS POÉTICHS, AB NINOTS

JOGUINA EN UN ACTE Y EN VERS
per SERAFÍ PITARRA

¡JOU DEL DIA!
del mateix autor

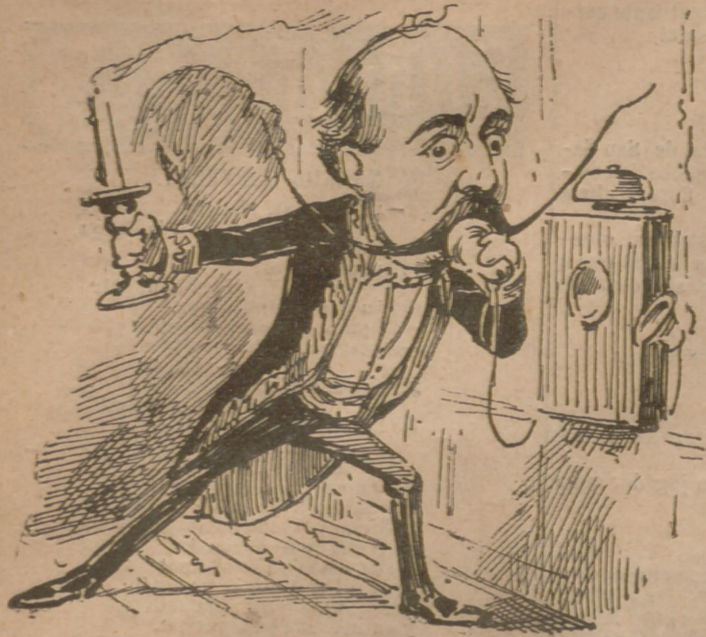
Forman dos elegants tometes ilustrats per M. Moliné, é im-
presos ab esmero sobre paper satinat.

Preu de cada un: DOS rals.

Se venen en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del
Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y corresponsals de La
Campana y La Esquella.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

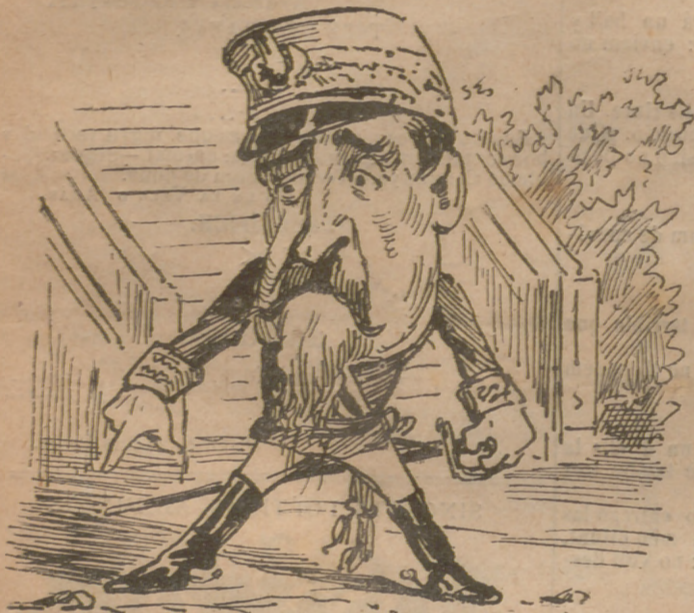
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

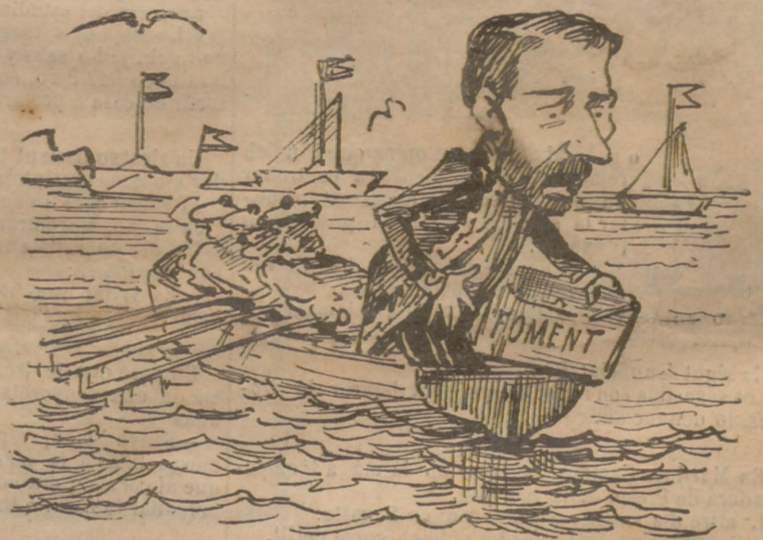
EN MORET, de bon demati:
—¡L' home 's belluga! ¡Senyors governadors, ocu alerta y no dormirse!

EN MORET, á entrada de fosch:
—Reyna Santissima! ¿Vols' t' hi jugar que l' home vè aqui á desgraciarme?

¡A fé de Salamanca, que si ab las atrocitats que dich no 's parla de mi, ni may!

¡Pobre Montero Rios! ¡Li han fet revistar l' esquadra! ¡Tant que li agrada á n' ell embarcar als altres y quedarse en terra!

L' última plaga que faltava per acabar de deixar pelada á la pobra Espanya.

Lo nou ministre d' Hisenda.
¡Jo que 'm creya salvar lo deficit! Aquesta llagosta se m' ha menjat l' últim xavo.